

Den internasjonale situasjonen etter innmarsjen i Afghanistan

Taler

Odvar Nordli

Dato

19 februar 1980

Sted

Tønsberg

Omstendigheter

Arbeiderpartiets Landsstyremøte

1 Jeg skal i dette innlegg ta for meg fire spørsmål:

- Den internasjonale situasjonen etter den sovjetiske intervensjon av Afghanistan,

- De norske reaksjoner på intervensjonen,

5 - Forhandlingene om rustningskontroll og nedrustning,

- Norges sikkerhetspolitiske situasjon i dag, og til slutt situasjonen i Nord-områdene.

10 Den sovjetiske intervensjonen i Afghanistan har satt et sterkt preg på den internasjonale situasjonen. For øyeblikket befinner verden seg i en spent og kriseartet fase som det ennå er for tidlig å spå utfallet av. Situasjonen er spesielt alvorlig fordi de to stormakter befinner seg i et tilspisset motsetningsforhold.

15 Sovjetunionens maktovergrep overfor et lite naboland har satt det møysommelige arbeidet for avspenning tilbake. Tilliten til og troverdigheten av avspenningspolitikken er blitt röknet. Hele det internasjonale politiske klima er kjølnet. Ringvirkningene av krisen berører nær sagt alle former for interstatlig samkvem: politisk, økonomisk, kulturelt og militært.

20 Muligheten for at den foreliggende spente internasjonale situasjonen kommer ut av kontroll er til stede. Dette må vi innse og arbeide for å unngå. Som jeg ga klart uttrykk for under utenriksdebatten i Stortinget er arbeidet for avspenningspolitikken fortsatt det eneste realistiske alternativ for å unngå at den internasjonale krisesituasjonen låser seg helt fast eller utvikler seg til det verre.

25

Regjeringen har allerede ved flere anledninger klart tilkjennegitt sitt grunnsyn

på invasjonen i Afghanistan.

Dette syn består av følgende hovedpunkter:

- 30 1. Invasjonen er et klart brudd på hevdvunne prinsipper og regler for forholdet mellom nasjonene.
2. Våpnet intervensjon kan ikke godtas som virkemiddel i internasjonal politikk.
- 35 3. Vi har særlig pekt på det uakseptable i at en stormakt med våpenmakt griper inn i et lite lands indre anliggender, og vi har understreket at en slik opptreden ikke på noen måte kan unnskyldes.
4. Men likevel må vi fortsatt arbeide for avspenning og nedrustning.

- 40 Med andre ord: Det er Regjeringens syn at det må vises en fast og klar avstandtaking fra Sovjetunionens maktovergrep, men samtidig må vi sørge for at vitale kanaler for fortsatt kontakt mellom øst og vest blir holdt åpne.

- Utenriksdebatten i Stortinget viste at det er bred oppslutning om den linje
45 Regjeringen følger. Det fremkom meningsforskjeller. Disse gikk i hovedsak på avspenningens innhold og videre skjebne, samt hvilke konsekvenser Norge bør trekke. Mye av årsaken til det ulike syn på hvilke reaksjonsmåter som bør velges, bundet i ulike oppfatninger av hvilke motiver Sovjetunionen kan ha hatt for sin invasjon av Afghanistan.

- 50 Enkelte hevder at invasjonen er et ledd i en bevisst og en helhetlig strategi med sikte på verdensherredømme. Det hevdes også at invasjonen er et utslag av en maktpolitisk tradisjon i Sovjetunionen, med røtter tilbake i tsar-regimets utenrikspolitiske linje.

- 55 Begge disse motiver baserer seg på den antakelse at Sovjetunionen hadde en offensiv målsetting med innmarsjen i Afghanistan. Jeg vil imidlertid tro at det var flere forskjellige motiver som lå til grunn for innmarsjen.

- 60 På sovjetisk side kan man også ha fryktet at et muslimsk regime ville kommet til makten i Afghanistan, som ville føre til svekkelse av den innflytelse Sovjetunionen hadde klart å bygge opp i landet.

Jeg skal ikke spekulere videre om hva som kan ha vært motivene for

Sovjetunionens invasjon. Det jeg har villet understreke er bare at vi ikke bør henfalle til forenklete fortolkninger av det som er skjedd. Men - la meg understreke dette - økt forståelse av Sovjetunionens motiver betyr ikke at vi aksepterer maktovergrepet. Det betyr bare at vi bedre kan vurdere den foreliggende situasjon i et nøkternt lys.

Uansett motivet for aksjonen er det sikkerhetspolitiske resultat at Sovjetunionen har skjøvet sine posisjoner betydelig nærmere Den persiske gulf og oljeforekomstene der. Dette har brakt Sovjetunionen store strategiske fordeler som vil påvirke såvel vestlig politikk i Midtøsten som forholdene mellom landene i området innbyrdes.

De internasjonale virkningene av Sovjetunionens invasjon av Afghanistan har kanskje vært sterkere enn mange - heri inkludert Sovjetunionen - på forhånd har kunnet forestille seg. Forholdet mellom de to supermaktene er meget anstrengt, til dels uforsonlig. Vi ser skyggene av den kalde krig fra 1950-årene. Får vi en ny kald krig, vil den bli farligere enn den forrige fordi det i dag eksisterer langt fler kjernefysiske våpen og avanserte konvensjonelle våpen enn den gang.

Virkningene av invasjonen har også vært meget sterke i den tredje verden. Et stort flertall av de alliansefrie land har fordømt invasjonen. Storparten av den islamske del av verden, og det vil si de land som er mest berørt av invasjonen, har tatt kraftig avstand fra Sovjetunionens maktovergrep. I den grad Sovjetunionen har feilkalkulert virkningene av sin aksjon, gjelder det kanskje nettopp de krasse reaksjonene i denne del av verden.

Sovjetunionen har selv ved en rekke anledninger uttrykt vilje og ønske om å fremme avspenningen. Det er i denne forbindelse grunn til å slå fast at det er Sovjetunionen som nå har skapt det alvorlige tilbakeslaget i øst/vest-forholdet og avspenningen. Det sentrale ansvar for å bedre dette forhold, og for å få avspenningsprosessen i gang igjen, påhviler da også Sovjetunionen i første rekke. Det er likevel grunn til å anmode begge stormakter om å gjøre sitt ytterste for at situasjonen ikke bringes helt utav kontroll.

I kjølvannet av innmarsjen i Afghanistan kom meldingen om forvisningen av Andrej Sakharov. Igjen fikk vi demonstrert en form for maktmisbruk. Denne gang overfor et enkeltmenneske. Vurdert ut fra den tankegang og verdimønster som gjelder i vårt eget samfunn er dette et overgrep mot den frie tanke og

105 ytringsfrihet som virker skremmende.

Norsk opinion har reagert kraftig og entydig mot overgrepet mot Andrej Sakharov og hans familie. Den norske regjering forstår denne reaksjonen i opinionen. Regjeringen anser forvisningen av Sakharov som et klart brudd på
110 grunnleggende menneskerettigheter og prinsippene i sluttakten fra Helsingfors.

Innmarsjen i Afghanistan og den påfølgende forvisning av Sakharov har reist spørsmålet om en boikott av de olympiske leker i Moskva. I Norge er dette et spørsmål som etter Regjeringens oppfatning må avgjøres av idrettens
115 organisasjoner. Og dette er Regjeringens oppfatning uansett hvilke avgjørelser disse organisasjoner ut fra egne overveielser fatter. Regjeringen kan ikke og vil ikke bestemme hva frittstående organisasjoner skal mene.

I mitt svar på det brev president Carter sendte meg i saken, har jeg vist til den
120 uttalelse Norges Olympiske Komité har avgitt. Jeg har også uttrykt forståelse for det syn komiteen har gitt uttrykk for, og som den har kommet frem til på selvstendig grunnlag. Dette er en naturlig konsekvens av Regjeringens prinsipielle syn på frittstående organisasjoners rett til selv å ta slike avgjørelser. Regjeringen er ikke bedt om å gi noe råd til idrettens organisasjoner i denne
125 saken. Skulle det være behov for det er Regjeringen beredt til å gi råd. Men også da er det idrettsorganisasjonene selv som må ta den endelige avgjørelse om norsk deltakelse eller ikke.

I den urolige og spente situasjonen vi nå befinner oss vil mange spørre: Hva gikk
130 galt? Var ikke avspenningsprosessen kommet i så god gjenge at den type maktovergrep som vi har sett i Afghanistan egentlig ikke burde kunne skje?

Til dette vil jeg si at avspenningsprosessen lider under to særskilt viktige svakheter.

135 For det første har det ikke lyktes i praksis å få utmeislet visse grunnleggende adferdsregler for internasjonalt samkvem i sin alminnelighet.

For det annet har det ikke lyktes å tilføre avspenningen tilstrekkelig styrke og
140 fremgang gjennom avtaler som begrenser rustningskappløpet.

I den nåværende spente internasjonale situasjonen er det mer viktig enn

noensinne å være klar over de katastrofale ødeleggelseskrefter som en åpen
145 stormaktskonflikt vil kunne utløse. Det er også viktig å slå fast at i
kjernevåpnenes tidsalder eksisterer det ikke noe alternativ til avspenning,
rustningskontroll og nedrustning. De tilbakeslag som er skjedd har fått oss til å
innse svakheten ved det vi trodde og håpet var innledningen til en langvarig
periode av avspenning og internasjonal forståelse. Men vi må ikke tape målene
150 av syne. Vi kan ikke tillate at pessimismen får overtaket.

Ved inngangen til 1980-årene har vi tilbakelagt et tiår som FN i 1969 erklærte
som nedrustningstiåret. Et tilbakeblikk på 1970-tallet tilsier at det nok var mer
av et opprustningstiår enn et nedrustningstiår.

155

Også 1980-årene er av FN erklært å skulle bli et nedrustningstiår. Hvilket
grunnlag eksisterer for at så skal bli tilfelle? La oss se litt nærmere på hva som er
forhandlingssituasjonen pr. i dag.

160 De såkalte SALT-forhandlingene er utvilsomt de viktigste. Dette gjelder
forhandlinger mellom Sovjetunionen og De forente stater om gjensidig
begrensning av kontroll med langtrekkende strategiske, interkontinentale
kjernefysiske våpen. SALT-I-avtalen av 1972 var det første steg. I juni 1979, 7 år
senere, ble SALT-II-avtalen undertegnet.

165

Dersom denne avtalen blir ratifisert av det amerikanske senat, noe som i den
nærmeste fremtid dessverre synes lite sannsynlig, vil man ha kommet et
betydelig skritt videre i å begrense utviklingen av de langtrekkende
rakettvåpnene. Vi må i det lengste håpe at denne avtalen blir ratifisert - eller i det
170 minste at begge parter holder seg innenfor de begrensninger avtalen setter - ikke
minst fordi det vil åpne døren for nye forhandlingsrunder. Det gjelder fremfor
alt forhandlingene om en SALT-III-avtale, som bl.a. vil kunne føre til
begrensninger av taktiske kjernevåpen i Europa.

175 I denne sammenheng er det viktig å minne om at det vestlige forhandlingstilbud
som ble fremlagt i forbindelse med moderniseringsvedtaket i NATO i desember
i fjor, fortsatt står ved makt. Alliansen har opprettet en arbeidsgruppe på høyt
nivå som skal videreføre det opplegg til forhandlinger som
moderniseringsvedtaket inneholder. Til nå er det ikke kommet signaler fra øst
180 om at man er rede til å gå inn i slike forhandlinger.

Også i tilknytning til de såkalte MBFR-forhandlingene i Wien er det lagt frem vestlige forhandlingstilbud. Disse forhandlingene dreier seg om gjensidige styrkereduksjoner i Sentral-Europa. Dessverre må vi konstatere at disse langdryge forhandlingene står i stampe. Videre fremgang vil i vesentlig grad avhenge av at SALT-II-avtalen blir en realitet.

Det skal i inneværende år arrangeres to store konferanser som rører ved nær tilknyttede problemer på nedrustningssiden. For øyeblikket pågår forberedelsen til høstens konferanse i Madrid om sikkerhet og samarbeid i Europa. Dette er en oppfølgingskonferanse etter Helsingfors- og Beograd-konferansene i tidligere år. Et kjernepunkt i disse forhandlingene er oppnåelse og iverksettelse av såkalte tillitskapende tiltak. Det gjelder bl.a. tiltak hvor øst og vest gir forhåndsvarsling om visse militære operasjoner og utveksling av militære observatører. Hensikten er å skape større gjensidig tillit og stabilitet i øst/vest-forholdet, både militært og politisk.

Før Sovjetunionens invasjon i Afghanistan ble det festet betydelige forventninger til Madrid-møtet. Det gjenstår å se hvorvidt den oppståtte krisesituasjon vil svekke mulighetene for fremgang i disse forhandlingene. Regjeringen vil for sitt vedkommende gjøre sitt ytterste for at arbeidet med tillitsskapende tiltak i øst/vest-sammenheng blir videreført. Den andre viktige konferansen som er planlagt avholdt i løpet av høsten i år er konferansen om ikke-spredning av kjernefysiske våpen. Ikke-spredningsavtalen av 1968 som skal hindre at andre enn verdens fem atommakter skaffer seg slike våpen vil bli forsøkt styrket. Et hovedproblem i dette særdeles viktige arbeidet er å hindre at en videre utvikling og spredning av kjerneteknologi tas i bruk til militære formål. Konsekvensene av en slik utvikling ville være at sannsynligheten for bruk av kjernevåpen ville øke, samtidig som mulighetene for kontroll med rustningsutviklingen ville avta.

Selv om Afghanistan-konflikten geografisk sett ligger fjernt fra Norge, er det ikke til å komme bort fra at vi må vurdere vår egen sikkerhetspolitiske situasjon i lys av den utvikling konflikten har skapt.

Det er forståelig at det har vært stilt spørsmål ved Norges sikkerhetspolitiske situasjon. Enkelte har, under påpeking av at Norge, som Afghanistan, er et lite naboland til Sovjetunionen, følt at vårt land nå er blitt spesielt utsatt.

- I denne forbindelse vil jeg understreke at til tross for at Norge også er et naboland til Sovjetunionen, så er vår situasjon helt forskjellig fra Afghanistans.
- 225 For det første er Norge medlem i en forpliktende og troverdig forsvarsallianse. For det annet ligger Norge i et politisk stabilt område. La meg legge til at det i vårt område heller ikke er registrert noen utvikling som endrer vår sikkerhetspolitiske situasjon.
- 230 Vårt NATO-medlemskap styrker vår sikkerhet, men forutsetningen er at vi hele tiden opprettholder et forsvar som er troverdig, både når det gjelder vår egen innsats og når det gjelder å legge forholdene til rette for alliert hjelp i en nødssituasjon. Innenfor rammen av vår atom- og basepolitikk - som er grunnleggende elementer i vår sikkerhetspolitikk - må vi derfor foreta de
- 235 justeringer som til enhver tid er nødvendig for å opprettholde troverdigheten av vår politikk.
- Den sikkerhetspolitiske situasjonen i de nordlige områder har gjennomgått militært sett en betydelig utvikling i de siste tiår gjennom den utbygging som har
- 240 funnet sted i sovjetiske sjø-, luft- og landstridskrefter med utgangspunkt i Murmansk-området. Dette må også få konsekvenser for utformingen av norsk sikkerhetspolitikk. Denne utvikling har medført behov for raskere alliert støtte i en krisesituasjon.
- 245 Vi ønsker i en slik situasjon å unngå en anmodning om alliert assistanse tidligere enn nødvendig. Dette kan nettopp i en krisesituasjon føre til ytterligere opptrapping og økt spenning. Mulighetene for en slik utvikling reduseres ved å forhåndslegge tungt utstyr. Vi gir dermed økt troverdighet til vår basepolitikk.
- 250 I to stortingsproposisjoner behandlet i Stortinget i 1978 og 1979 og i St.meld.nr. 94, som nå er til behandling i Stortingets har vi tatt opp denne problemstilling. På dette grunnlag har vi tatt kontakt med bl.a. USA om forhåndslagring av tungt utstyr. Forhandlinger om dette spørsmål er ikke kommet i gang. En nødvendig avklaring av økonomiske og praktiske spørsmål i
- 255 denne forbindelse er en tidkrevende prosess.

Jeg vil imidlertid - på samme måte som forsvarsministeren har gjort ved flere anledninger - gjøre det klart at drøftelsene om disse spørsmål ikke omfatter lagring av kjernefysiske våpen eller utskyttingsramper for disse - slik det har vært

spekulasjoner om. Drøftelsene om øremerking av allierte styrker og forhåndslagring av tungt utstyr er ikke noe tiltak som i all hast er truffet i kjølvannet av Afghanistan-utviklingen.

265 La meg her legge til noen ord om allierte styrkers øvelser på norsk territorium.

Landstyrkene i det såkalte NATOs brannkorps vil i mars i år - sammen med norske styrker - gjennomføre en øvelse i Nord-Norge. Dette er en øvelse som foregår annet hvert år. I år omfatter øvelsen til sammen om lag 18.000 mann, 270 hvorav halvparten allierte styrker, som er det vanlige mønster. Det skal også i år holdes andre øvelser hvor mindre allierte styrker er med, men også disse innenfor vanlig praksis.

Jeg vil gjerne benytte denne anledning til å understreke at disse øvelsene ikke 275 representerer noe nytt. De følger alle etablerte mønstre, og er et naturlig ledd i vår forsvarspolitik. Med vår basepolitikk er det nødvendig i fredstid å øve overføring av allierte styrker som kan bli nødvendig i en eventuell krisesituasjon.

280 Begivenhetene i Afghanistan og virkningene av dem har illustrert hvor viktig det er for et lite land å være en del av et solidarisk og forpliktende alliansesamarbeid. Norges handlefrihet, selvstendighet og sikkerhet er avhengig av medlemskapet i NATO. Dette medlemskap har bred og solid støtte i det norske folk. Dette faktum gir styrke og troverdighet til det norske alliansemedlemskapet. 285 Samarbeidet i NATO bygger på både sikkerhet gjennom troverdig forsvar og aktivt arbeid for avspenning. Vi vil fortsatt bygge på begge forutsetninger.

Jeg har allerede sagt at vi i Afghanistan-utviklingens kjølvann ikke har merket noe i våre nordlige områder som etter min mening endrer forutsetningene for 290 den politikk vi hittil har ført på dette felt. Vi har i det siste år hatt en relativt rolig og avspent situasjon her, og det er en vesentlig norsk målsetting å opprettholde denne situasjonen.

Jeg vil gjerne benytte denne anledningen til å si noe mer om situasjonen og 295 utviklingen i nord-områdene. Og la meg da begynne med følgende generelle betraktning. Utviklingen i de siste tiår i dette området har vært preget av to nye utviklingstendenser. For det første har den teknologiske utvikling både når det gjelder utnyttelsen av naturressursene og militære og strategiske forhold, gitt

300 områdene en mer sentral betydning enn tidligere. For det annet har den havrettslige utvikling, med den utvidelse av kyststatenes ansvarsområde som denne utvikling har medført, økt kontaktflaten mellom Norge og våre naboland.

305 På bakgrunn av denne strategiske og ressursmessige utviklingen er det kanskje ikke så rart at vi fortsatt står ovenfor en del uløste problemer i disse områder. Og enkelte av disse problemer er så vanskelige at vi må regne med å leve med dem i lang tid. Det viktigste er imidlertid at det må være en felles interesse mellom alle berørte parter at disse problemer håndteres på en slik måte at vi sikrer fortsatt ro og lav spenning.

Noen få ord om enkelte av de konkrete problemer vi har i nord-områdene. - For det første situasjonen i delelinjeforhandlingene med Sovjetunionen, for det annet situasjonen på Svalbard, for det tredje fiskevernsonen ved Svalbard, og for
315 det fjerde spørsmålet om en økonomisk sone ved Jan Mayen.

Hva angår delelinjen i Barentshavet, vil jeg minne om at det flere anledninger offentlig fra Den norske regjeringens side er gitt uttrykk for at vi er rede til å medvirke til en kompromissløsning. Så snart en slik kompromissvilje er til stede
320 på begge sider, vil forutsetningen være til stede for at vi i fellesskap kan finne frem til en gjensidig akseptabel løsning. Men inntil en slik løsning er funnet, vil det fortsatt foreligge et omstridt sokkelområde i Barentshavet, der ingen av de to parter vil kunne bore etter olje eller drive annen slik virksomhet som etter folkeretten bare kan foretas med kyststatens samtykke.

325 Også fiskeriene er som kjent berørt av det forhold at Norge og Sovjetunionen ennå ikke har nådd enighet om delelinjen i Barentshavet. Her har vi jo imidlertid avtalen om en midlertidig praktisk ordning for fisket i et tilstøtende område av Barentshavet - bedre kjent under betegnelsen Gråsoneavtalen - som
330 gjør det mulig å utnytte ressursene i dette området uten at delelinjen er avtalt.

Vender vi så blikket mot situasjonen på Svalbard, må vi konstatere at det her fortsatt foreligger uenighet mellom Norge og Sovjetunionen om rekkevidden av Norges reguleringsmyndighet i forhold til sovjetisk virksomhet. Jeg skal her ikke
335 gå nærmere inn på dette spørsmål. Jeg vil imidlertid gjerne understreke at det etter vår oppfatning er helt klart at alle de norske lover og forskrifter som er i kraft på Svalbard er i fullt samsvar med Svalbard-traktaten.

340 Også når det gjelder fiskevernsonen ved Svalbard har vi fortsatt et problem med
Sovjetunionen, for så vidt som sovjetiske fiskefartøyer fortsatt ikke overholder
sin plikt til å rapportere til norske myndigheter de fangster som tas. Dette har
sammenheng med at Sovjetunionen som kjent ikke har villet anerkjenne
fiskevernsonen. Bortsett fra rapporteringsplikten er man imidlertid fra sovjetisk
345 side tydeligvis innstilt på å la sine fiskefartøyer etterleve de norske bestemmelser
i praksis.

Norsk politikk i nord-områdene kan oppsummeres i tre punkter:

350 For det første er vi på norsk side innstillet på samarbeid med andre land om alle
spørsmål der slikt samarbeid vil være naturlig og til felles nytte.

For det annet er vi innstilt på å medvirke til forhandlingsløsninger av alle
utestående problemer.

355 For det tredje må vi kreve respekt for norsk suverenitet og etablert norsk
jurisdiksjon. Om dette kan det selvsagt ikke forhandles. Men vi er selvsagt
interessert i kontakt og dialog med alle parter for å sikre at prinsipielle
uoverensstemmelser ikke fører til unødig konfrontasjon eller vanskeligheter.

360 Når det gjelder Jan Mayen-saken og spørsmålet om våre forhandlinger med
Island, vil jeg få minne om at vi allerede i fjor høst hadde håpet å kunne få i
stand forhandlinger og finne frem til en ordning med islendingene. Men så kom
den islandske regjeringsskrisen. Denne krise er nå over og det er vårt håp at et
365 nytt forhandlingsmøte vil kunne berammes i nær fremtid.

Jeg vil gjerne understreke at Regjeringen står fast på sin linje i Jan Mayen-saken.
Vi tar sikte på å opprette en sone rundt Jan Mayens men legger fortsatt vekt på
at en norsk soneopprettelse kan skje i rimelig forståelse med Island, som den
370 nabokyststat i området som også utnytter fiskeressursene her. Vi er samtidig
fullt oppmerksomme på at også Grønland vil bli berørt av en norsk Jan Mayen-
sone, selv om det hittil ikke er etablert noen sone utenfor den del av den
grønlandske kyst det her gjelder.

375 Regjeringen har fra enkelte hold vært kritisert for å ha ført en for forsiktig linje i
Jan Mayen-saken. Den skulle, er det blitt hevdet, ha slått til med en økonomisk

380 sone rundt øya på et tidligere tidspunkt. Og det er blitt antydnet at når dette ikke ble gjort, skyldtes det at Regjeringen har lagt mindre vekt på konkrete norske fiskeriinteresser enn på bredere utenrikspolitiske hensyn.

385 Etter min oppfatning er det ikke grunnlag for denne kritikk. Jeg tror ikke at norske fiskeriinteresser ville ha vært tjent med den alvorlige jurisdiksjonskonflikt med Island som lett kunne ha blitt felgen om Regjeringen hadde lagt seg på en mer aktivistisk linje.

390 En annen sak er det at bredere utenrikspolitiske hensyn må komme inn ved vurderingen. Det burde ikke være vanskelig for noen å forstå at en jurisdiksjonskonflikt med Island vil kunne få virkninger som går ut over de rent fiskerimessige. Ingen vil trolig heller være uenig i at disse andre virkninger vil måtte inngå i Regjeringens totalvurdering.

395 La meg avslutte med å si at jeg godt kan forstå at den siste tids internasjonale utvikling har skapt uro og engstelse. Det blir en viktig oppgave for Regjeringen å gjøre hva den kan for å dempe disse stemninger. Vår retningslinje må være å unngå enhver form for overreagering, men samtidig vise fasthet i utenriks- og sikkerhetspolitikken.

400

Kilde

www.regjeringen.no

405

Emner

Afghanistan, Atomvåpen, Landsstyremøte, Sikkerhetspolitikk, Utenrikspolitikk

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/den-internasjonale-situasjonen-etter-innmarsjen-i-afghanistan>

410

415